

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jacek Błaszczyk

SSN Marek Pietruszyński

Protokolant Katarzyna Wępa

w sprawie **S. T.**

skazanego za czyn z art. 244 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

na posiedzeniu w dniu 14 maja 2024 r.

kasacji Prokuratora Generalnego wniesionej na niekorzyść skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Radziejowie,

z dnia 19 kwietnia 2023 r., sygn. akt II K 92/23,

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej braku orzeczenia o
środku karnym, o którym mowa w art. 43a § 2 k.k. i w tym zakresie
przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi
Rejonowemu w Radziejowie.**

[J.J.]

Jacek Błaszczyk Zbigniew Puskarski Marek Pietruszyński

UZASADNIENIE

S. T. został oskarżony o to, że w dniu 19 marca 2023 r. w miejscowości C., gm. R., kierował rowerem po drodze publicznej, pomimo obowiązującego zakazu kierowania rowerami orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Radziejowie wyrokiem z dnia 21 października 2022 r., sygn. akt II W 373/22, obowiązującego od dnia 15 listopada 2022 r. do 15 września 2023 r., tj. o czyn z art. 244 k.k.

Sąd Rejonowy w Radziejowie wyrokiem z dnia 19 kwietnia 2023 r., sygn. akt II K 92/23, uznał S. T. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 244 k.k., po zastosowaniu art. 37a § 1 k.k., wymierzył mu karę 120 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł. Na podstawie art. 43b k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci podania wyroku do publicznej wiadomości poprzez wywieszenie jego treści na tablicy ogłoszeń Urzędu Gminy w R. przez okres 1 miesiąca. Rozstrzygnął o kosztach procesu, zwalniając oskarżonego od uiszczenia opłaty, a wydatkami poniesionymi w sprawie obciążył Skarb Państwa.

Wyrok ten uprawomocnił się bez zaskarżenia z dniem 27 kwietnia 2023 r.

Kasację od opisanego wyroku wniósł Prokurator Generalny. Na podstawie art. 521 § 1 k.p.k. zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o środku karnym, w zakresie braku obligatoryjnego rozstrzygnięcia o świadczeniu pieniężnym, o którym stanowi przepis art. 43a § 2 k.k. na niekorzyść S. T. . Zarzucił „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 43a § 2 k.k., w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2023 r., polegające na zaniechaniu orzeczenia wobec oskarżonego S. T. - w związku ze skazaniem za popełniony w dniu 3 marca 2023 r. czyn zabroniony z art. 244 k.k. - świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie co najmniej 5 000 złotych, podczas gdy zgodnie z przywołanym przepisem, w razie skazania m.in. za przestępstwo określone w art. 244 k.k. orzeczenie świadczenia pieniężnego ma charakter obligatoryjny” - i wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w Radziejowie do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja, wniesiona przed upływem roku od daty uprawomocnienia się orzeczenia (art. 524 § 3 k.p.k.), jest oczywiście zasadna i jako taka podlegała uwzględnieniu w

całości w trybie art. 535 § 5 k.p.k., tj. na posiedzeniu bez udziału stron. Obraza prawa materialnego ma miejsce m.in. w przypadku, gdy sąd nie zastosuje określonego przepisu z tego obszaru prawa, chociaż jego zastosowanie było obowiązkowe. Przypadek taki zaistniał w rozpatrywanej sprawie, bowiem Sąd meriti nie zastosował wobec ówczesnie oskarżonego S. T. przepisu art. 43a § 2 k.k., chociaż miał obowiązek to uczynić. Wymieniony przepis w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2023 r. stanowi, że w razie skazania sprawcy m.in. za przestępstwo z art. 244 k.k. sąd orzeka świadczenie pieniężne wymienione w art. 39 pkt 7 k.k. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości co najmniej 5000 złotych, do wysokości określonej w art. 43a § 1 k.k., tj. do 60 000 zł. Przypisany S. T. czyn zakwalifikowany z art. 244 k.k. został popełniony przez skazanego w takim czasie, że - jak zaznaczono - orzeczenie wspomnianego świadczenia pieniężnego było obligatoryjne, zatem niezamieszczenie w wyroku rozstrzygnięcia co do tego środka karnego skutkuje rażącym i mającym istotny wpływ na treść wyroku naruszeniem art. 43a § 2 k.k.

Stwierdzenie, że sygnalizowane w kasacji uchybienie rzeczywiście zaistniało, nakazywało uchylić wyrok w zaskarżonej części, tj. niezawierającej orzeczenia o środku karnym, o którym mowa art. 43a § 2 k.k. (art. 425 § 2 zd. drugie k.p.k. dopuszcza zaskarżenie tylko braku określonego rozstrzygnięcia, co zgodnie z art. 433 § 1 k.p.k. determinuje treść orzeczenia) i przekazać sprawę w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Radziejowie, który wyda stosowne orzeczenie.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.

[J.J.]

[ms]

Jacek Błaszczak Zbigniew Puskarski Marek Pietruszyński